

Наместника на^м Михаила, Милан, както и новия му пръв министър (Кристич) се опитали пред великите сили да добият от Турция това, което искали сърбите. Наполеон III се намесил пред султана в Цариград и турците си изтеглили войската от сръбската територия. Освен това и турския гарнизон бил дигнат от Бялград. С това Сърбия донейде била удовлетворена, та сърбите сжвсем се смирили. Войводите Хитов, Илю и Цеко били пенсионирани от сръбското правителство, за да ги има винаги под ржката си. Останалите бжлгари легионери в школата се възбунтували наново, почнали да вилнеят по улиците, та всички били изпждени от училището и от Сърбия. Голяма част отишли в Влашко. Ангел Кжнчев отишел в Чехия да се учи, а Васил Левски поради болестта си останал в болницата. Едвам след една сполучлива операция в стомаха Васил Левски се отжрвал от смжртта, но бил много слаб, та не можал да предприеме нищо важно, нито някакво джлго пжтуване. Той слушал с свито сжрце, как Хаджи Димитжр и Стефан Караджа сжбират, обучават и обличат белградските му другари за поход в Бжлгария, ала той, любителя на Балкана, обожателя на народа си, заклетия враг на турската тиранска власт, бил принуден да остане в бездействие. Четата на Хаджи Димитра и Стефан Караджа сжстояща се от 128 добре вжоржжени юнака, минала Дунава на 6 юни, но както е известно, тя не сполучила: Караджата бил пленен в битката при Севлиево и откаран в Русе, дето умрял